

Anatomia humana

MÉS SOBRE PEDIATRES I PEDIATRIA

Jorge Bello
Metge Pediatre

Hem de recordar que han estat inútils les retallades que van aplicar al sistema públic de salut. Inútils, perquè no van assolir l'objectiu que llavors es plantejava: reduir el dèficit públic, perquè aquest dèficit continua pujant.

També ha estat inútil la temptativa d'enganyar-nos, perquè prou sabem d'entrada que no és reduint en sanitat i en educació com es pot reduir el dèficit públic. Van dir-nos que sanitat i educació són una càrrega feixuga que calia reduir, però un cop reduïda tothom pot veure que la càrrega continua feixuga perquè, de fet, sanitat i educació no són part d'aquesta càrrega.

Sanitat i educació no són una part del problema, sinó la solució del problema. I ara hi ha més arguments per fonamentar aquesta afirmació.

El 67,7% dels pediatres considera que les retallades són una dificultat per a la feina quotidiana de pediatria, i en una escala de 10 punts valoren aquesta dificultat amb 7,2 punts. Per tant, a més d'inútils, les retallades representen una dificultat important per a la majoria dels pediatres d'Espanya.

El Col·legi de Metges de Barcelona acaba de fer-se ressò de l'estudi del qual són aquestes dades («La salut, els estils de vida i les condicions de treball dels pediatres a Espanya», Fundació Galatea, 2014). Indica que el 83% dels pediatres d'Espanya fan feines al sector públic.

❖ **LA MAJORIA DELS PEDIATRES** assegura que troba prou suport i recolzament en els companys de feina, i en el cap de l'ambulatori, i que aquesta mútua confiança professional no varia segons el tipus de contracte, sigui eventual, interí o de plaça fixa.

Gairebé tres quarts dels pediatres lamenten que no hi hagi perspectives de promoció professional interna, i aquest fet contribueix a fer la feina inestable. El 21% considera que té una situació laboral insegura.

Tot i això, la majoria dels pediatres d'Espanya continua pensant que la credibilitat i la confiança que inspira el pediatre de l'ambulatori continua alta, encara que de tant en tant hi hagi dificultats de relació condicionades per la situació general i, sobre tot, per la pròpia condició humana.

Credibilitat i confiança, tot i les dificultats que uns i altres han de vèncer cada dia, indiquen que la feina de pediatria que es fa als ambulatoris és feina ben feta. I que no resulta molt afectada per les retallades salarials i laborals.

El 60% considera que aquestes retalla-

des són de magnitud gran o molt gran, i en una escala de 10 punts la valoren amb 6,6 punts. És a dir, l'esforç de professionals i usuaris compensa l'efecte negatiu de les retallades.

Aquesta informació (i vull insistir que és d'un estudi recolzat per una institució oficial que no és del Govern) és un altre argument per veure que, tot i les dificultats, la feina de pediatria queda feta i ben feta. I que totes dues parts, usuaris i professionals, fan un esforç per tal que tot fiet sigui un fiet sa.

Aquest esperit de superar les dificultats amb l'esforç de totes les parts que hi són implicades, ha quedat ben palès últimament a la pediatria del Mateu Orfila: l'equip d'infermeria infantil va tenir l'oportunitat (i el recolzament oficial, no sé si total o parcial) per ampliar coneixements i habilitats a l'hospital de Son Espases.

Actualitzar coneixements i habilitats professionals en un centre de referència és una necessitat. Fa uns anys vaig tenir l'oportunitat de plantejar-li aquesta necessitat a qui llavors era director d'Assistència Primària. Va rebre la proposta amb entusiasme, i la va acceptar.

Però a causa de la condició humana, tantes vegades massa visceral, la proposta no es faria efectiva sinó passat un temps, i no va tenir l'èxit esperat. Igualment som a temps, sempre serem a temps. Fins que un dia sigui massa tard.

bellocat@jordibell@gmail.com

❖ Molts pediatres consideren poc fluida la necessària relació amb els especialistes de l'hospital, i negativa la relació amb les farmàcies

Es racó d'en cambreta

GAZA, UNA ALTRA VEGADA

Gustau Juan Benejam

Gaza i Palestina tornen a estar a primera pàgina de l'actualitat, tot i la gran quantitat de conflictes sagnants que hi ha arreu del món. I com fa ja dècades, qui avui hi posa els morts són, sobretot, els palestins.

El problema jueu és, segurament, un dels conflictes ètnics més antics de tota la història, tal vegada el més antic: a part d'anteriors diàspores, cap a l'any 135 es va prohibir als jueus viure a Jerusalem, ciutat que el 637 va ésser presa pels àrabs. D'açò fa bastant més de temps del que els menorquins actuals duim a Menorca. Qualcú s'imagina que els habitants que el 1287 va expulsar de la nostra illa el rei Alfons III la tornassin a reivindicar de manera activa? Però els jueus fa prop de dos mil anys que resen: «i l'any que ve a Jerusalem». Ens costa d'entendre-ho: prop de dos mil anys i no han deixat mai de reivindicar l'única pàtria estable que han tingut i han sentit com a seua.

Els tripijocs i els interessos de les potències occidentals d'ençà de la I

Guerra Mundial i el fortíssim impacte emocional que va produir l'extermini nazi van propiciar la creació de l'actual estat d'Israel, que no és més que una illa, un cos estrany, incrustat dins el gran territori àrab, de religió majoritàriament musulmana, de l'Orient Mitjà. I Palestina no té espai ni recursos potencials per a la gran quantitat de gent que la reivindica.

Si a tot açò hi afegim que aquesta terra és lloc sagrat per a les tres grans religions monoteistes del món que, a més, estan relacionades entre elles pels seus orígens, tenim un problema pràcticament irresoluble, dins una àrea històricament inestable i conflictiva, perquè és el punt de connexió de tres continents, lloc de pas.

❖ **A UNA GUERRA SE SAP** qui tira la primera bala, però és imprevisible saber quina serà la darrera. És ben possible que els qui van provocar l'espina que ha encès el conflicte actual -el segrest i assassinat de tres joves jueus- sabessin ben bé que feien, perquè les conseqüències eren prou previsibles. La pregunta: qui hi ha realment darrere i

❖ Esclats de violència com l'actual reencenen calius i ajuden a mantenir ferides i odis a cor obert, en una espiral sagnant que fa aborronar la pell

què cercaven? Pot ésser inquietant, en aquest moment de violència i inestabilitat a tota la zona: Líbia, Egipte, Síria, Lí-

ban, Iraq, Iemen, són una cadena de conflictes interrelacionats i amb rerefons comuns: els imperialismes dels se-

gles XIX i XX, els interessos geoestratègics, la liberalització extrema de l'economia mundial a mans d'un poder cada vegada més concentrat i més fosc i el petroli, evidentment; i com a resposta, com a darrer refugi contra la desesperació, el retorn a actituds religioses extremes.

En un món globalitzat aquest conflicte ens afecta a tots, per enfora que el vegem. N'hi ha prou amb una nova treva efímera, un tornar a apedaçar allò que s'ha destruït?

❖ **UNA COSA** és ben certa: esclats de violència com l'actual reencenen calius i ajuden a mantenir ferides i

odis a cor obert, en una espiral sagnant que fa aborronar la pell.

Al món d'avui no hi ha viva cap gran guerra entre estats, però tenim un munt incontable de conflictes locals oberts, conflictes bèl·lics i conflictes socials, escampats per tota la geografia de la Terra. Tenim massa focs encesos per tot el planeta i bé faran els poders que governen el món de no afegir-hi més llenya, perquè podríem socarrar-nos tots.